

## **Necredinciosul și floarea**

Împăratul Napoleon a pus să fie arestat un bărbat distins, pe nume Charney, care era acuzat de înaltă trădare și încarcerat după o scurtă cercetare.

Deținutului i-a fost permis să iasă într-o curte mică, alăturată celulei sale. Astfel se bucura de puținele raze de soare care cădeau în curtea înconjurată de un zid înalt. Noaptea putea să vadă prin mica sa fereastră cerul semănat cu stele.

Charney era ateu. El nu se gândea absolut deloc că Dumnezeu, Atotputernicul, Se descoperă și în lucrarea mâinilor Sale și era departe de a spune cu psalmistul: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul DOMNULUI” [Psalmul 33.6]. Dimpotrivă, el a zgâriat în zidul curții cuvintele: „Totul vine din întâmplare”. Aceasta era, în câteva cuvinte, mărturisirea de credință a lui Charney.

Într-o zi, la umblatul său dus-întors printre zidurile înalte ale curții, i-a atras atenția o plănuță care răsărise în partea de jos a zidului, între pietre. Această plănuță a devenit o adevărată tovarășie pentru deținut. El observa zi de zi dezvoltarea ei.

„Cum este posibil”, se întreba el, „ca o plantă așa de mică să poată să crească acolo? O pasăre trebuie să fi lăsat cândva să-i cadă aici o sămânță sau vântul a făcut ca ea să vină aici și ea a găsit pământ tocmai destul ca să poată să se dezvolte.”

Plănuța creștea. În curând a făcut o floare. Și era ca și când floricea simplă, care se desfăcuse tocmai sub cuvintele zgâriate ale deținutului, voia să spună:

„Deasupra capului meu ai scris o mare minciună, o minciună și o nebunie, în același timp. Tu chiar crezi cu adevărat că totul vine din întâmplare? Cum ajung eu la nervurile mici și fine din frunzele mele? Cum se face că ele constituie o țesătură așa de fină și de regulată? Și cum se explică faptul că orice codiță are locul ei precis? Ce declară minunata armonie a întregului?”

Acest limbaj al florii a pătruns adânc în inima bărbatului necredincios. El privea cu încântare frunzele purpurii, fine, cu marginea argintie, ale florii. Ce operă de artă era această mică floare simplă! Ca să se bucure de ea cât mai mult timp, Charney încerca să protejeze mica plantă, pe cât posibil, de ploaie și de vânt. Când se ocupa cu ea, mereu se simțea ca și când ea ar fi vorbit:

„Cât timp mai poți să lași scrisă minciuna de deasupra mea? Nu crezi, totuși, că eu sunt creată de Dumnezeu?”

Această predică tăcută, și totuși așa de puternică, a biruit în cele din urmă necredința lui Charney. El a îndepărtat inscripția din zid.

În aceste zile a venit un deținut în celula care era lângă cea a lui Charney. Acestuia i s-a permis să primească din când în când vizita micuței sale fiice. Copila era de mai multe ori, neobservată, martoră a grijii lui Charney pentru neînsemnata floare de lângă perete. Ea vorbea ocazional despre lucrul acesta cu soția directorului închisorii și nu mult după aceea o știa toată lumea. Chiar și la urechile împărătesei Josephina a ajuns. Ea a vorbit despre aceasta cu soțul ei și și-a exprimat părerea, că un om care se ocupă într-un asemenea mod cu o simplă plănuță, cu neputință să fi putut să comită fapta de care era acuzat. Consecința a fost că Charney a fost chemat la Napoleon și achitat. El s-a întors acum în viața obișnuită. Mica plantă, care îi câștigase toată inima și de care nu voia să se despartă, a avut voie s-o ia cu el în locuința sa, unde a îngrijit-o mai departe cu cea mai mare dragoste și grijă. Această plantă mică îl învățase să creadă în Dumnezeu și devenise mijlocul prin care i-a fost dăruită din nou libertatea. El a devenit liber într-un mod dublu. Căci în restul zilelor sale a trăit și a slujit din toată inima Dumnezeului care S-a revelat așa de minunat atât în lucrările Sale, cât și în Cuvântul Său.